

„Az elveszettet megkeresem...”

„Én legeltetem juhaimat, és én keresek nekik pihenőhelyet – így szól az én Uram, az Úr. Az elveszettet megkeresem, az eltévedtet visszaterelem, a sérültet bekötözöm, a gyengét erősítem, a kövörré és az erőstre vigyázok; úgy legeltetem őket, ahogy kell.” (Ezékiel 34, 15-16.)

Ahányszor elolvasom ezeket az igéket, mindig az ítélet súlyával állítanak meg, és nem térhetek ki a gondolat elől: Isten milyen sokra becsüli az övéit, és mi milyen könnyen lenézzük, lebecsüljük egymást. Mindenképpen arra kell gondolnom, hogy ha Ő képes az elveszettet személyesen megkeresni, az eltévedtet visszaterelelni, a sérültet bekötözni, a gyengét erősíteni – mennyivel inkább ez lenne a kötelességem nekem is. Azt látnom kell az Igéből, Ő nem helyettem teszi mindezt, hanem példamutatásával abban akar megerősíteni, ha igaz ránk nézve az ige, hogy: „...Őbenne élünk, mozgunk és vagyunk” (ApCsel 17, 28.) akkor mi is képesek vagyunk ugyanerre.

Ez lenne a dolgunk minden mást teendőt megelőzve: **keresni az elveszettet**. Az Úr Jézus is így hirdeti meg a földre jövetele célját: „Mert az Emberfia azért jött, hogy megkeresse és megtartsa az elveszettet.” (Lukács 19, 10.)

Vajon mikor szakad már ránk annak a tudata, hogy ez a keresés, amelyről az Atya és a Fiú egyaránt kiemelt fontossággal beszél, nem valamiféle „kegyességi szabadidő program”, hanem egy életre szóló elkötelezettséggel járó feladat, amit szívvel-lélekkel kész vagyok teljesíteni.

Annak az ára – hogy az elveszett megkerüljön, az eltévedt visszatérjen, a sérült meggyógyuljon, a gyenge újból erős lehessen –, Jézus Krisztus élete volt. Ő megfizette ezt az árat, és most tőlünk várja el, hogy szívünk minden hálájával részt vegyünk ebben a szolgálatban, „...Jeruzsálemben, egész Júdeában és Samáriában, sőt egészen a föld végső határáig.” (ApCsel. 1, 8/b.)

Javasolom, olvassuk el naponta Ezékiel próféta szavait, és így induljunk az emberek közé. Adjon ehhez mélyen együtt érző szívet az Úr, hogy minél kevesebb ember vesszen el.

– Mj –

Nem mondta

Nem mondta,
Hogy nem lesznek könnyeid,
Nem mondta,
Hogy elkerül a bánat;
Nem mondta,
Hogy nem ér veszteség,
Nem szabott
Gátat a magánynak.

De azt igen,
Hogy a bajban megsegít,
Hogy szenvedésed
Fordítja javadra,
Hogy letörli
Fájó könnyeid,
És sohasem
Hagy magadra.

Nem ígérte,
Hogy nem lesz zord idő,
Hogy nem támadnak
Viharos szelek,
De azt igen,
Hogy veled megy az úton,
Megtart, a célba
Biztosan elvezet.

Ferenczi Gyuláné

Az Isten arca

„Az én orcám menjen-é veletek, hogy megnyugtassalak? Monda néki Mózes: Uram, ha a Te orcád nem jár velünk, ne vígy minket ki innen.” 2Móz 33:14-15

Elöttem jár...
Bárcsak homályban látom,
De minden napon
Áldott melegségét,
Vezérlő fényét
Újra megcsodálom.

Elöttem jár...
Nincs sötétje az éjnek,
Felhők mögül is
Meleg nap ragyog,
S hallom szavát,
Mely oly biztatón csendül,
Haladj nyugodtan,
Én veled vagyok.

Elöttem jár,
Mint Mózes előtt régen.
Elöttem jár, pedig én mi vagyok?
Haszontalan kis parányi porszem.
Ez ajándék, amelyet adott nékem,
Hozsannával, ujjongó örömmel,
Hálaadással tölti meg szívem!

Halljátok meg ti kései utódok,
Ő gyermekéhez lehajol ma is,
Nemcsak Mózesnek jutott a kiváltság,
Sugárzó arca ma is jár velem.
Ó, túláradó, mennyei öröm,
Te titokzatos, mély csodás kegyelem,
Az Isten arca ma is jár velem!

Somogyi Gáborné - Csoma Irén